

9

ZÁŘÍ 2015

MĚSÍČNÍK SPŠS A OA Kladno

STUDENT'S LIFE

CHCEME TEBE !

VOTVÍRÁK

ODSTARTOVAL FESTÁKY

SPORTÁK

SLADKÉ POTĚŠENÍ

OBSAH

3. Úvod

4. Chceme tebe, aneb jak se stát redaktorem

5. Oslavili jsme 55. narozeniny; Votvírák
odstartoval festáky!

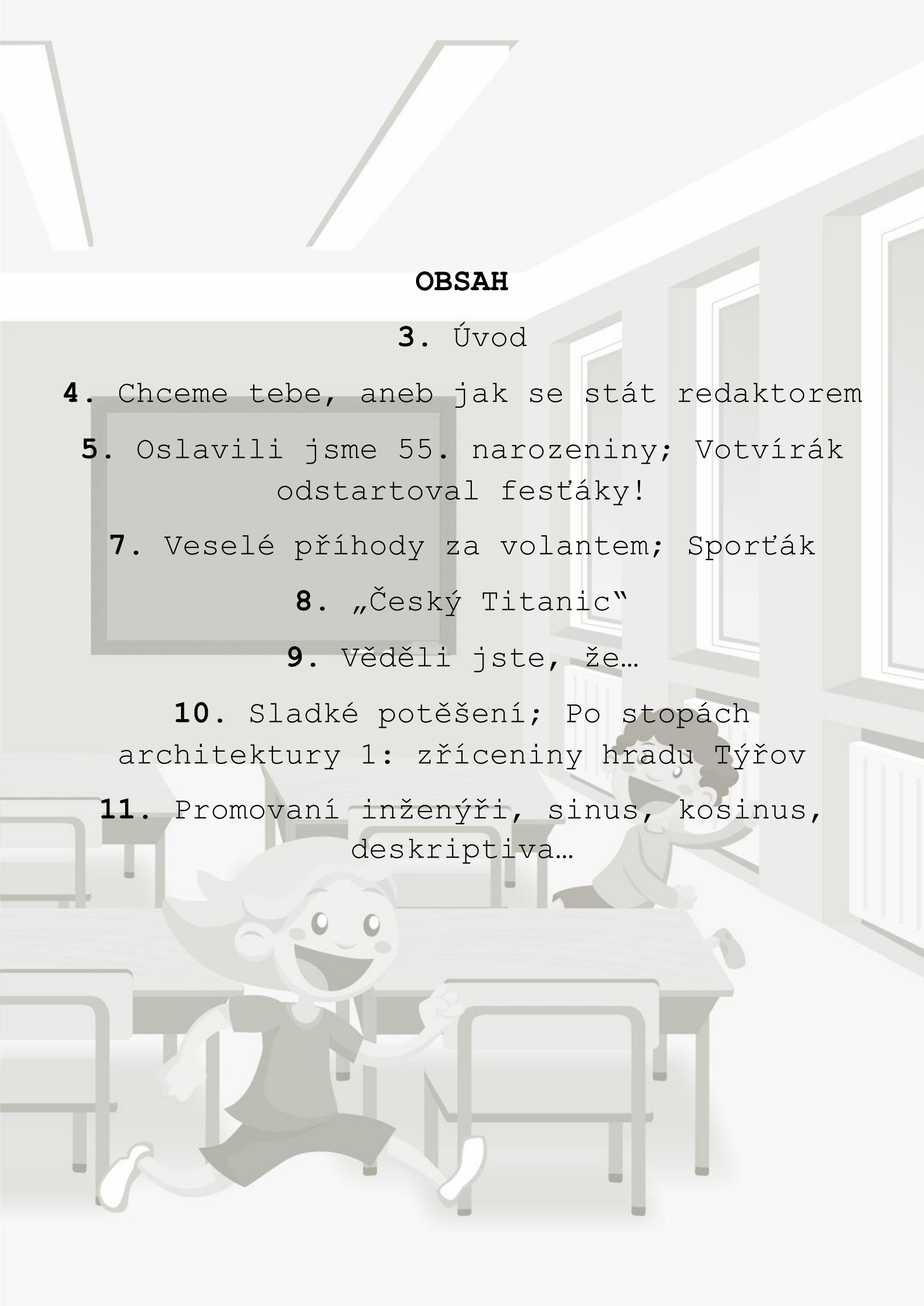
7. Veselé příhody za volantem; Sporták

8. „Český Titanic“

9. Věděli jste, že...

10. Sladké potěšení; Po stopách
architektury 1: zříceniny hradu Týřov

11. Promování inženýři, sinus, kosinus,
deskriptiva...

KLUB MLADÉHO DIVÁKA

Ani letos není výjimkou Klub mladého diváka. Většina už to zná, ale hlavně pro prváky. Jedná se o skupinku studentů, kteří během školního roku navštíví 6 představení v různých pražských divadlech. Každý rok je program opravdu pestrý.

Těchto 6 představení stojí 640,-/Kč. A již je známo i první představení, které členové KMD navštíví. Pojede se totiž do divadla Hybernia na taneční představení Freddie the King of Queen.

A jak získat členství v KMD? Jednoduše. Přihlaste se u paní učitelky Lexové (kabinet č. 122), u které se můžete informovat ohledně placení. Ale pospěšte si, protože studenti se hlásili již na konci školního roku a zbývá pár volných míst. Takže reagujte co nejdříve!

Úvod

A je to tady, znovu ten školní rok, tentokrát už 2015/2016. To znamená i to, že na všechny naše nové i staré věrné čtenáře čeká další číslo školního časopisu. Tentokrát je to v pořadí již 30. číslo!

Rádi bychom přivítali na naší škole nové studenty – prváky. Doufáme, že se vám náš časopis bude líbit a že i někteří z vás rozšíří naši redakční radu. Více se dozvíte v článku „*Chceme tebe, aneb jak se stát redaktorem*“ A nebojte se, ty 4 roky vám neskutečně rychle utečou a za chvíli se nebudete učit jen na čtvrtletní písemky, ale hlavně na maturitu. A co že vás to tady vlastně čeká? Tak v první řadě pojedete na seznamovák, aneb adapták. Nebudeme vám tu říkat, jaké to tam je, co tam budete dělat, jíst, kde budete bydlet. Poznáte to sami brzy. Ve druháku na konci školního roku zase pojedete na sporták, kde se vám bude zaručeně líbit, protože tam se líbí všem, a to beze srandy. Vyvolení třetáci si zase na konci školního roku užívají na vodáku. A co čtvrtáci? Ti si užívají toho učení na maturu. Ale to je ještě pro vás daleko. Krom takovýchto téměř jistých akcí vás čekají všední dny, kdy se budete učit to, co vás baví, a upřímně i to, co vás bavít nebude. Také několikrát zůstanete ve třídě po vyučování dýl, než si každý po sobě uklidí všechn, s prominutím, bordel, takže vám přejeme čistotnou třídu. Ani na střední se nevyhnete domácím úkolům a nezapomínejte (učitelé ať ted' nečtou), že přestávky jsou kratší, jen pětiminutové. Naučíte se rychle jíst a také rychle běhat ze školy do jídelny, abyste nestáli vzadu ve frontě. Poradíme vám, že venkem je to kratší než vnitřkem. Také si brzy najdete své tempo, abyste taktéž neztvrdli ve frontě tentokrát v bufetu. Tady pro vás máme zase tip: kuřecí bagetky...ochutnáte a nebudete chtít nic jiného. Takže to jsou takové nejzákladnější rady pro začátek od nás zkušenějších.

A z prvků na čtvrtáky. Rádi bychom vám popřáli šťastný rok se šťastně zakončeným koncem. Tady je každá rada drahá, leda: učit se, učit se, učit se. Zkuste nerezignovat předčasně, neříkat si „i v září hvězdy září“ a nepodceňujte v žádném případě přípravu. Takže, hodně štěstí a pevné nervy nejen na maturitu, ale také na maturitní ples, resp. dohadování se mezi lidmi ve třídě, to je totiž na tom maturáku nejspíš to nejtěžší.

Kontakty

Šéfredaktor: Jana Hanzalíková, E4 – JanaHanzalikova@seznam.cz **Redaktoři:** Ondra Sýkora, S3 – ondrasykora111@seznam.cz, Yicheng Du, T3 – panpanguo@seznam.cz, Nella Skuhrovcová, E3 – svet97@seznam.cz **Grafika:** Pavel Háša – Pavel-hasa@seznam.cz
Korektura: PaedDr. Naděžda Lexová

CHCEME TEBE, ANEB JAK SE STÁT REDAKTOREM

Již v úvodu časopisu jsme vám slíbili návod na to, jak se stanete součástí naší Redakční rady. A je to opravdu jednoduché, jen se podívej:

- 1) kontaktuj jednoho z nás – kontakty najdeš v úvodu pod čarou anebo nás lehce najdeš samozřejmě i na Facebooku anebo jednoduše ve třídě
- 2) povíš nám, co máš za úmysly
- 3) pozveme tě na naši redakční schůzku, která se koná o velkou přestávku v jeden den, který bude ještě upřesněný
- 4) přijdeš a už vymyslíme něco, o čem by tě bavilo psát, co by tě zajímalo nebo co bys sám chtěl/a

Snadné, že? Ještě přidáme pár poznámek. Co se týče psaní článků, nemusíš se bát, že bychom tě kárali za případné chyby. Vše se dá opravit. A nemusíš jen psát a psát. Budeme rádi i za fotografování, básničky, hádanky apod. Anebo klidně můžeš vnášet do časopisu jen nějaké nápady.

Naši redaktoři se navíc dělí na 2 typy. Můžeš být redaktorem pravidelným, což znamená, že každý měsíc něčím přispěješ do časopisu. Anebo také můžeš být redaktorem občasným a až budeš mít nějaký nápad, zveřejníme ho.

A ještě něco, co by vás mohlo zajímat. O čem můžete psát? Téměř (opakuji téměř) o čemkoli, co tě baví, zajímá, co chceš ukázat ostatním. Historie, sport, zvířata, slohové práce, básničky, zajímavosti, fejetony, prostě na co si jen vzpomeneš. Budeme rádi za každý příspěvek a navíc to pro tebe znamená pocit hrdosti vůči vlastní osobě.

Tak a ještě na závěr poslední informace. Nevycházíme pouze v tištěné podobě, ale také v podobě elektronické na stránkách školy a hlavně jsme také na facebooku: www.facebook.com/studentsky.casopis

Sem přidáváme každou chvíli nějaké novinky, fotky z adaptáků, sportáků a jiných školních akcí, také zde naleznáš informace o tom, kdy vyjde další číslo a kde ho najdeš. Takže spousta užitečného nejen pro studenty. Takže nezapomeň dát like

Moc se na Tebe těšíme! A neboj, neukousneme Tě.

CHCEME TEBE !

Oslavili jsme 55. narozeniny

Přesně 55 let po založení školy, 12. června 2015, se škola na jedno odpoledne otevřela pro návštěvníky. První, co návštěvníci oslav školy mohli spatřit, byly stánky s občerstvením a hudební pódium, které se nacházely před školou.

Po průchodu tohoto prostoru se návštěvníci dostali do budovy školy, kde mohli zhlédnout, jak výstavy, jako například: „Od Horní Průmyslové školy v Kladně po Střední Průmyslovou školu stavební a Obchodní Akademii Kladno“, tak i jiné zajímavosti. V prvním patře školy se pro dřívější studenty, nebo

učitele a jejich doprovod, popřípadě jiné návštěvníky, otevřely dveře laboratoře a ostatních tříd, kde se nacházely různé projekty, které prezentovali sami studenti spolu s učiteli. Dále si mohla veřejnost prohlédnout náš školní časopis, který sídlil v jedné třídě, či například jedny z nejstarších fotek tříd, které u nás na škole byly.

V druhém patře bylo návštěvníkům předvedeno několik ukázek výuky, jak ze současného předmětu IT, tak například z programu AutoCad, nebo i jaké jazyky se v současnosti na škole vyučují. I zde si mohli lidé povšimnout fotek a koláží.

Třetí patro bylo určeno především pro ukázkou z oboru stavitelství. Zde si mohli návštěvníci prohlédnout práce nás žáků a jiné zajímavosti z oboru stavitelství, popřípadě srovnat výkresy z dřívějších dob s těmi současnými.

Při odchodu mohli lidé dole ve školní aule zhlédnout film vytvořený studenty z tříd E2 a T2, kde návštěvníkům formou tance předváděli prostory školy. A na úplný konec zde návštěvníci mohli zanechat jakoukoliv myšlenku z dob svého studia, oblíbenou hlášku učitelů, nebo jenom krátký vzkaz pro ostatní.

Můj názor na tuto akci je hodně kladný. Myslím, že byl dobrý nápad otevřít dveře školy nejen bývalým studentům a zaměstnancům školy, ale i široké veřejnosti. Viděli jsme tu shledání po mnoha letech, radost, nadšení, vzpomínání....

Autor: Ondřej Sýkora, S3

Votvírák odstartoval festáky!

V červnu se konal festival **Votvírák**, který – jak název napovídá – otevírá festivalovou sezónu. Pro mě to bylo v mnoha věcech mé „poprvé“. První festáček, první spaní pod stanem, první cpaní se v davu, první živé koncerty. A já jsem se rozhodla, že se s vámi o tento můj obrovský zážitek podělím.

Jeli jsme pro začátek 4. druhý den za námi přijel pátý, sečteno, podtrženo – bylo nás pět. Vše bylo do posledního kousku naplánované. Vyjžděli jsme v pátek ráno, a já balila už 3 dny před tím a stále se snažila vyřadit věci, které nebudu potřebovat. Můj výběr ale nebyl konečný. Všechno se muselo zredukovat. Sice jsme

měli v plánu mít každý svou krosnu (já batůžek, jako městské dítě, co nejedí na tábory, nemám krosnu), ale pak přišel jeden skvělý nápad, a sice ten, že já budu mít na starost mou malou tašku přes rameno s penězi a mobily a můj přítel velkou krosnu, ve které bylo jak mé, tak jeho oblečení, boty a krom toho i stan pro nás oba (ještě že ne pro jednoho, dva stany do jedné krosny...nevím, nevím). Původně bylo v plánu mít 2 spacáky (můj polštářek a karimatka byly hned po příjezdu k příteli vyřazeny), ale ty se nevešly. Takže jsme na cestu vyrazili s jedním spacákem pro oba dva – však já jsem se svými 153 centimetry úsporná až až.

Jeli jsme na Zličín hezky autobusem, s klobouky na hlavě a už naladěný na ten nášup, odtud metrem na Černý most (samozřejmě jsem jela poprvé až na konečnou) a odtud již smluveným autobusem přímo na **Votvírák**. Už jsme vzorně stáli mezi prvními, abychom měli možnost si sednout. Měli jsme štěstí a mohli jsme si ještě vybrat. Spousta lidí ale bohužel musela stát. Cesta ale netrvala zas tak dlouho.

Hurá sláva výletu, nezmokli jsme a jsme tu! Hlava na hlavě, stánky s jídlem, pitím, stanová městečka oddělena drátěnými ploty. Tak nejprve jsme si samozřejmě chtěli zabrat místo pro 3 stany. Měli jsme naštěstí VIP

stanové městečko, kde nebylo tak přeplněno, a tak jsme si udělali takové „soukromí“ a postavili si 3 stany do trojúhelníku. Dokonce i já

jsem se podílela na stavbě stanu, ale jak se říká – žena se spíš postará o pohodlí domova, a tak jsem náš stan zabydlela tím jedním vyvoleným spacákem.

A už nezbyvalo nic jiného, než se jít přesunout k podíím, které byly celkem 4. Hlavní – Kofola – stage měla nejpestřejší program. Nejdřív nás ale čekalo cpaní se mezi tisícovkou lidí do areálu. Přítel si mě vzorně hlídal, aby mě neušlapali a abych se mu neztratila. Mezi tím davem se našel jeden vtipálek, který když mě viděl, prohlásil poměrně nahlas: „Ježiš, ty jsi nějaká malá!“ Haha...jako kdybych to nevěděla bez tebe, ty chytráku.

Hurá! Jsme uvnitř. Hned jsme si museli díky vyprahlosti pro Kofolu...ehm, pardon, Fofolu. Bylo neuvěřitelné horko, ještě že jsem měla nápad vzít si plavky, který jsem využila. První kapelu UDG jsme poslouchali z plochy, kde byly velké polštáře pro odpočinek. To byla paráda. Ale na Xindl X jsme se museli přesunout dopředu. I když, já neviděla nic, to přiznám narovinu. Ale i tak jsem si to nejen já užila. Xindl X byl skvělý, známé písničky. V jedné chvíli mě tam nějaký inteligent polil pivem. Sice bylo fajn, že jsem měla ty plavky,

ale asi jsem úplně nevoněla. Ale pivařům to mohlo přijít přitažlivý...teda díky té „vůni“ piva.

Můj největší páteční zážitek byl z koncertu MIG 21. Macháček, to není co dodat. Byli jsme v davu a já ho chtěla aspoň jednou vidět. A tak mého kluka nenapadlo nic lepšího, než mě vzít na ramena. Viděla jsem a byla jsem nejvyšší! Super zážitek, všem nejen pro

doporučuju odreagování.

Cestou stanovým městečkem jsem marně hledala naše 3 stany. Ještě, že jsem s sebou měla zbytek skupiny, jinak bych spala asi u cesty. Myslela jsem si, že ve stanu se nevyspím, bez karimatky, dva pod jedním spacákem. Ten jsme měli ale jako peřinu a vzhledem k vedru nebyl ani potřeba. Spalo se mi pěkně, když jsme si zvykli na to, že do 4 do rána tam naši sousedi hned vedle nás z pravé strany stále křičeli „Máma!“ a povíдали. V ty 4 hodiny šli spát. Problém byl v tom, že v tu dobu přišli obyvatelé sousedního stanu z levé strany, vzali židličky před stan a povíдали, křičeli, smáli se, zpívali. Ti už spát nešli. Dřepěli tam i v dobu, kdy jsme vstávali. Ale pominu-li takovéto sousedy a to, že nám někdo zakopl o stan a málem do něj spadl, byla to krásná

noc – pro příště špunty do uší a bude to perfektní.

Ze sobotního dne byl největším zážitkem Jarda Uhlíř. Tam se sešlo všech 80 000 lidí. A mezi nimi i pankáči s červenými vlasy nagelovanými až do nebe, cvočky na kožených bundách (ač bylo vedro) a zpívali „Nám se stalo něco překrásného, nám se stalo něco divného...“ Takový pohled se vám jen tak nenaskytne. Za křiku „Jarda je Bůh!“ jsme zpívali ty nejznámější pohádkové písničky, které znají úplně všichni. Večer hrál Divokej Bill, což byl také zážitek, se kterým jsem v neděli odjížděla.

Sobotní noc byla už o moc klidnější, spala jsem jako miminko, sousedi se váleli zřejmě někde u některého podia mezi kelímky a rozšlapanými plastovými zkumavkami od „Jégra“.

Ráda bych vám vyprávěla mnohem víc, ale to bych potřebovala celý časopis jen na Votvírák, a to přece nejde. Co vám ale můžu říct, že můj první festival

byl nepřekonatelným zážitkem, na který do teď vzpomínám se smíchem. Takže příští rok opět jednu krosnu, stan, jeden spacák a hurá na Votvírák 2016!

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Zdroj obrázků: votvirak.cz

Veselé příhody za volantem

Někteří z vás si již zvykli na to, že občas napíšu o mých dobrodružstvích za volantem.

Asi tak dva dny před tím, než jsem napsala tenhle článek, jsem si říkala, že v zářijovém čísle nepotěším ty, kteří s radostí čtou mé trable a vtipné situace v autě. Pak se ale stalo něco nečekaného, takže už sedím u počítače a píšu jako divá.

Ještě pro úvod bych vám ráda řekla, že prázdniny a ježdění na brigádu mi v něčem moc pomohlo. Naučila jsem se konečně parkovat podélně mezi dvě auta a zvládám to už na první pokus, což je co říct, protože dřív mi to strach nedovolil. Ted' jsem najednou neměla jinou možnost, a tak jsem to zkusila a ono to není zas tak hrozný k mému překvapení.

A ted' k tomu horšímu, co se řidiči může stát. Měla jsem zrovna volno, a tak jsem se rozhodla, že zajedu na nákup. Jela jsem s plánem, že zaparkuju u Lidlu, který také proběhnu, a dále půjdu po dalších obchodech, kam jsem potřebovala. Byla jsem téměř u cíle. Před parkovištěm mi pán dával lísteček s časem, takže už jsem propočítávala své časové možnosti – hodina na všechno, uť, ale to dám. Už jsem si pečlivě vyhlížela místo, kam auto uložím a najednou se moje malá Fiesta začala zasekávat, škitat a trhavými pohyby se sunula. Netušila jsem, co se děje. Ale musela jsem jakožto řidička zachovat klid. Říkala jsem si, že mi možná upadla rezerva, kterou mám pod podvozkem a kterou vleču z poloviny připoutanou k autu a z poloviny u země. Zajela jsem na nejbližší volné místo, dalo to zabrat. Rychle jsem vystoupila a koukala pod podvozek. Nic. Nejdřív jsem myslela, že jsem ji dokonce ztratila, ale za prvé po cestě nic neleželo a za druhé po větším prozkoumání rezerva stále byla na místě, kde měla být. Zvláštní. Tak jsem obešla auto a najednou jsem to našla. Píchlá pneumatika! Odneslo to pravé přední kolo, a to na doraz. Tak ted' se mi ta rezerva, kterou jsem naštěstí neztratila, bude hodit.

Problém číslo dva. Hever! Klíč jsem sice našla téměř okamžitě, jenomže jak s tím sakra mám něco udělat? A navíc – jak vyndat úspěšně tu rezervu?! Takže jsem ihned vytáčela číslo mamky. Po tom, co jsem jí řekla, že jsem píchlá, se mi docela slušně vysmála, ale když jsem jí řekla, že kolo fakt nevyměním, úsměv ztuhl. Naštěstí táta přijel zrovna domů, takže se jen otočil a jel za mnou.

Další problém. Rezervu táta vyndal hned na první dobrou, jenomže ta náhradní pneumatika byla prázdná. Když už, tak už! Takže se kolo naložilo a jelo se k benzince nafouknout. Já už viděla, že zbývá posledních 20 minut a pak platím za každou započítanou hodinu. Nic moc. Táta přijel brzy a pneumatiku naštěstí vyměnil, a to všechno v rekordní rychlosti, takže jsem odjízďela a měla ještě 2 minuty k dobru. Sice jsem nenakoupila, ale odmítla jsem jet k Lidlu znovu a celkově na projížďku jsem neměla nejmenší náladu.

Takže co z toho plyne? To, že už nemám rezervu, ale za to mám propíchnutou pneumatiku. Takže to znamená nákup 2 kol, abych měla na obou předních kolech stejný dezén, nebo co to má být. Takže doufám, že 15. září mi přijde velká výplata.

Autor: Jana Hanzalíková, E4
Zdroj obrázku: signspecialist.com

Sporták

Jako každý rok i tentokrát jeli druháci na sportovní kurz do Nové Včelnice do sportcentra Athéna, které je velmi dobře sportovně zařízené. Překvapilo nás zjištění, že Nová Včelnice je město a ne vesnice. Častým vozidlem zde byl traktor. Jelo se jako vždy ve dvou termínech, v prvním termínu jely třídy O2 a S2, v druhém termínu jely třídy E2 a T2. První turnus zastihlo studenty hezké počasí, ač s vysokými teplotami. My jsme jeli ve druhém turnusu, který se konal od 8. do 12. června 2015.

Počasí v našem turnusu bylo proměnlivé. Když jsme přijeli, bylo slunečno, avšak další dny propršelo a bylo chladno. Později se počasí umoudřilo, a když jsme odjízďeli, opět svítilo slunce. Ubytování jsme byli v čtyřlůžkových nebo v dvoulůžkových pokojích Sportcentra Athéna. Každý pokoj měl svou vlastní koupelnu, což bylo velice příjemné, zvláště pro ty, kteří bydleli na dvoulůžkových pokojích. V porovnání s adaptačním kurzem v prvním ročníku bylo toto ubytování luxusní. Na pokojích byla k dispozici i televize. Stravování jsme byli ve zdejší hospodě. Jídlo bylo chutné, jen nápoje zde

tvořily největší slabinu. Servírovali nám zde šťávu a šťávu převlečenou za čaj, nebo co jsme si pod tím měli představit. Poslední den se čaj už skutečně nedal pít.

Program zde byl opravdu bohatý. Každé ráno jsme absolvovali kurz 1. pomoci, dokonce na závěr kurzu jsme si mohli vyzkoušet, jak postupovat při dopravní autonehodě. Figurantkami byly velice přesvědčivě naše spolužačky. Po obědě jsme vždy jezdili autobusem do Jindřichova Hradce, kde nás čekal plavecký kurz v tamějším aquaparku. Naštěstí se tu nikdo neutopil, dokonce se někdo i naučil plavat.

Kromě toho nám naši učitelé připravili spoustu netradičních sportovních radovánek, například ringo, badminton, softball, kinball, pétanque, nebo třeba lakros. Nesmíme opomenout ani frisbee. Učitelé si pro nás také připravili soutěž v hodu frisbee ve třech různých variantách. Každý z nás si zde určitě našel svou disciplínu, která ho bavila a zapojili se i ti, kterým to zrovna moc nešlo.

Večer před odjezdem se tradičně konal táborák, na který se všichni těšili. Před táborákem se však konala ještě soutěž v přetahování. Během opékání buřtů, chlebů a dalších pamlsků došlo ke zpěvu. Povedlo se nám rozezpívat i naše učitele tělocviku. Některé písně se zpívaly i čtyřikrát, málem došlo i na vánoční koledy. Byli jsme velice zdatní a někteří z nás vydrželi až do tři čtvrtě na dvanáct.

První dny chtěli někteří domů, ale před posledním dnem se vše zlomilo a většina lidí tam chtěla zůstat delší dobu, což svědčí o tom, že jsme si tento pobyt užili.

Autor: Kamila Adámková, E3

Nella Skuhrovcová, E3

Zdroj fotek: Mgr. Petr Procházka, Mgr. Marek Kühn, RNDr. Václav Opatrný

„Český Titanic“

O tragédii Titanicu bylo napsáno mnoho, natočeno dost filmového a dokumentárního materiálu. Někteří lidé jsou doslova fascinováni vším okolo této lodi. I já mezi ně patřím. Chovám úctu k příběhu Titaniku a jeho vlivu na okolní svět. Dost už o mně a Titaniku. Tenhle článek není o tragédii z 15. dubna roku 1912, ale o lodní katastrofě, o které nebylo napsáno dost a na filmový pás se nedostalo nic.

Ocitáme se v americkém městě Chicago, které se na počátku 20. století stalo po Praze a Vídni třetím největším českým městem. Mnoho z našich krajanů pracovalo ve společnosti Western Electric. V roce 1915 se tato společnost rozhodla uspořádat pro své zaměstnance piknik u Michigenského jezera. Jako dopravu si objednali čtyři výletní parníky, největší

kapacitu měla loď SS Eastland. Vše se mělo odehrát o pracovní sobotu 24. července 1915. Tehdy bylo údajně chladné ráno. Zaměstnanci Western Electric, tvořeni z mnoha různých národností, se na tuto slavnost vydali většinou se svými rodinami. Všichni byli slavnostně oděni.

V chicagském přístavu bylo rušno a čeština zde byla na každém kroku. O půl sedmé se pasažéři chystali nalodovat. Začala hrát hudba, lidé se vesele bavili. Cestující se tísnili u zábradlí, vyhlíželi své známé, přátele a příbuzné v přístavu. Eastland má na své palubě 2 572 osob, ale zřejmě to bylo ve skutečnosti o mnoho větší číslo. Loď se asi třikrát zhoupne. Lidé žertují o tom vychýlení. Vždyť se parník nachází 6 metrů od břehu. Nevědí, že již nabírají vodu otevřenými okny dole. Vše se zhorší ve chvíli, kdy téměř v půl osmé zabere remorker, aby Eastland vytáhl na jezero. Parník se nakloní o 45 stupňů...

Všichni přihlížející byli v šoku, stalo se něco nemyslitelného. Žádný výbuch na lodi, žádná srážka se nestala. Eastland se během 2 minut položil na bok do bahnitého dna přístavu, do hloubky 6 metrů. Započal reálný boj o holé životy. Co nejrychleji vytahovali lidi z vody do malých lodí, však pro některé již nebylo záchrany. Loď se stala smrtelnou pastí pro stovky lidí uvězněných v útrokách lodi. Dělníci z okolí se do lodi snažili vyvrtat otvory. V době, kdy bylo jasné, že už nikdo není naživu, přišla práce pro potápěče. Byla zřízena provizorní márnice. Lidé chodili identifikovat své příbuzné, přátele a známé.

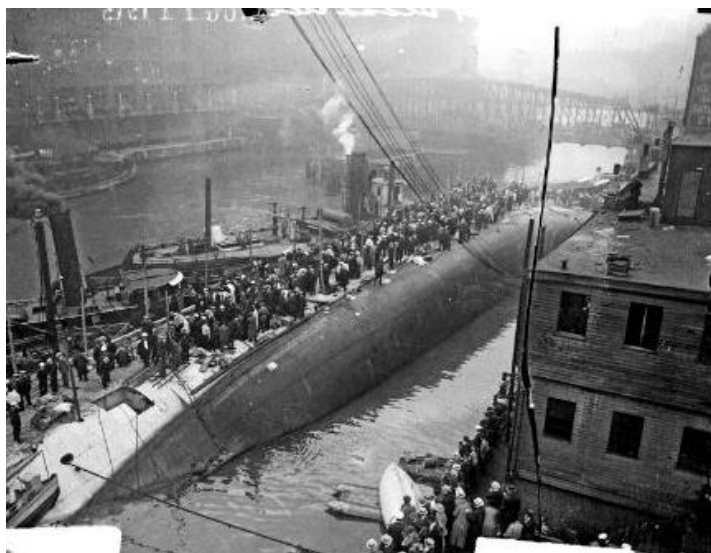
Tato katastrofa vzalo život 844 lidem z toho 220 Čechům, proto se jí přezdívá „Český Titanic“. 22 kompletních rodin zmizelo. Mezi mrtvými bylo 58 kojenců a malých dětí. Mokrý šaty táhly ke dnu, lidé se snažili přidržovat lidí na hladině.

Bessie Dvořáková byla výborná plavkyně. Bylo jí jen 21 let. Její rodina ji našla v provizorní márnici s tváří sedřenou od nehtů lidí, kteří se díky ní snažili udržet na hladině. Loď vzala život i mladým snoubencům, kteří měli těsně před svatbou – Ervínu Nádeníkovi a Anně Řebounové (někde Reboutové). Symbolem tragédie se stal sedmiletý Vilík Novotný. Asi týden ležel v provizorní márnici jako neidentifikovaný s číslem 396. Do doby, než ho nakonec poznali jeho dva spolužáci a babička, která z celé rodiny zůstala sama, protože chlapec utonul spolu s rodiči i sestrou. Jen pár osudů z mnoha.

Eastland původně sloužil pro přepravu ovoce, poté byl přestavěn na výletní loď. Tři týdny po tragédii byla loď vyzvednuta a prodána americkému námořnictvu. Zde ji přestavěli na dělový člun a přejmenovali na USS Wilmette. Školili se na ní dělostřelci a jednou jako cíl dostali německou ponorku, která se na

konci I. světové války vzdala Američanům. Psal se 7. červen r. 1921, když Wilmette se při cvičení potopila. Loď sloužila i během II. světové války, dokonce v roce 1943 se na ní plavil i americký prezident Roosevelt. Šel čas a loď už nechtěl nikdo odkoupit, což znamenalo, že roku 1947 byla sešrotována.

Zbývá jen otázka, proč se vše stalo? Naše stará, teď známá byla špatně přestavěna. Byla vratká, protože měla vysoké těžiště, a tudíž byla nestabilní. Parník měl z tohoto důvodu vyrovnávací balastní nádrže. Do nich pumpují pumpy vodu, a tím má loď lepší

ponor a lepší stabilitu. Jenže 24. 7. r. 1915 pumpy nefungovaly. Dalším kamenem úrazu se stal vydaný zákon o počtu záchranných člunů, do kterých se měli vejít všichni na palubě. To z Eastlandu udělalo ještě nestabilnější plavidlo. Zákon byl vydán díky katastrofě Titaniku. Znova selhal lidský faktor orientovaný na zisk peněz se souhrou náhod, jako vždy. Soud tehdy rozhodl, že nikdo není viníkem, však pravda byla a je jiná.

Dnes, po sto letech upadá tato smutná historie do zapomnění. Neleží nikde na dnech moří ani oceánů, jako Titanic. I přesto nezapomeňte.

Autor: Nella Skuhrovcová, E3
Zdroje obrázků: wikipedia.org

Věděli jste, že...

A je to tu zase, dozvíte se spoustu zajímavostí. A začneme zvířaty, budeme pokračovat přírodou a ukončíme to člověkem. Tak co, jste napnuti? Tak jdeme na to.

Medvídko koala všichni moc dobře znáte. První pravdou je, že vlastně nemá s medvědy vůbec nic společného. Zato s člověkem docela ano. Má úplně stejné otisky prstů, jako člověk. A když jsou koaly ve stresové situaci, vydávají zvuk, který se podobá dětskému pláči. Také umí skvěle plavat, což už zase neplatí o každém člověku.

A teď něco, co zvířata mají na rozdíl od nás, lidí, navíc. Např. hlemýždi mají stovky až tisíce zubů, které jsou seskládány až do stovky řad. Kdo by jich chtěl mít taky víc? Slimák má zase čtyři nosy. To je někdy výhodou, ale někdy taky pěknou nevýhodou, takže bych si rozmyslela to, jestli chcete být v příštím životě opravdu slimákem. Možná bych spíš přemýšlela o pijavici. Ta má totiž 32 mozků. U některých lidí občas pochybuju i o tom jednom. Nebo ho spíš jen nepoužívají. Dalším tvorem, s něčím víc, je sova. Ta má tři víčka a je jediným ptákem, který při mrkání zavírá horní víčka. Ostatní zvedají spodní. A zakončíme to škorpiónem, který disponuje 12 očima. Ten musí mít teprve periferní vidění, asi.

A jdeme k té přírodě...i když, ne že by zvířata a člověk do přírody nepatřili. Tak tedy přesněji, přesouváme se k rostlinám, zelenině apod. Buď jste jejím milovníkem, nebo ji nenávidíte už od dětství, kdy vám ji nutili jako zdravou zeleninu. Brokolice. Rodiče i tety ve školce měli ale pravdu. Malý kousek této zeleniny totiž obsahuje více vitamínu C než 200 jablek. No jo, ale ta zelená... Pokud byste si zacpali nos a ochutnali jablko, bramboru a na závěr cibuli, pro takový ten správný dech, zjistili byste, že vše chutná stejně. Tak kdo má odvahu to vyzkoušet?

A na závěr ten člověk, tedy my. Věděli jste o tom, že děti rostou na jaře rychleji, než v jiná roční období? Škoda, že nejsem dítě, jinak bych si jaro zamilovala ještě víc. Další věcí, co by mohlo zajímat všechny, je to, že jakmile dosáhnete věku 35 let, začnete ztrácet 7 000 mozkových buněk denně. Tak už víte, proč v tomhle věku to má s vámi jít z kopce. A ještě něco na úplný konec. Těžko říct, jestli je na tom něco pravdy, ale můžeme o tom polemizovat. V dávných dobách prý lidé měli pouze hnědé oči. To znamená, že modré oči jsou vlastně takovou mutací. Pane bože! Jsem mutant!

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Sladké potěšení

Snad skoro všichni ji máme rádi a nejednou nám vykouzila úsměv na tváři. Odkud se vůbec vzala? Je to vážně jen italská záležitost? Pojdme se na to společně podívat.

Již ve starověku národy jako Babylóňané, Egypťané a Římané míchali ovocné šťávy se sněhem. Některé zdroje poukazují, že ji vynalezli v Číně a právě Marco Polo ji odtud přivezl do Evropy v 16. století. Zmrzlinu také připravovali Mongolové. Své slazené nápoje z velbloudího a kozího mléka nechávali zamrzat. Ale toto stále nebyla pochoutka, jakou ji známe dnes.

Dříve si na ní mohla pochutnávat pouze elita, ti mocní a bohatí, obyčejní lidé o ní mohli pouze snít. Mezi širokou vrstvu obyvatelstva se dostala až v 19. století. Hlavními tehdejšími výrobci byli Italové. Její výrobě někteří zasvětili celý svůj život, byla to jejich vášeň. Prodávali ji v malých stáncích, podobně jako dnes, a častokrát pak cestovali do evropských zemí. Zmrzlina se stávala čím dál oblíbenější.

Američané si přisuzují fakt, že to právě oni ji vymysleli. První zmrzlinový přístroj vynalezla v roce 1790 Nancy Johnson. Sušenkový kornoutek vznikl mnohem později. Do roku 1921 nikdo neznal dnešní zmrzlinu na dřívku, tzv. nanuky.

Zpočátku se podávala ve skleněných nádobkách připomínající kornoutek, z kterého se lžičkou zmrzlina jedla. Lízat zmrzlinu jazykem se v 19. století považovalo za velmi neslušné.

Základními surovinami jsou vejce, mléko, smetana a cukr. Nyní má však každá země svůj způsob a typ výroby zmrzliny. Krom klasických sladkých příchutí existují i slané. Můžeme najít např. čajovou, rybí, sýrovou, špagetovou, ale také i pивní.

A pár zajímavostí nakonec:

- Největšími konzumenty zmrzliny jsou Američané.
- Průměrný kopeček zmrzliny zmizí za 50 líznutí.
- Nejdražší kopeček pod názvem Black Diamond si koupíte v Dubaji v přepočtu za 20 000 Kč. Obsahuje smetanový krém s madagaskarskou vanilkou nejvyšší kvality, posypaný italskými lanýži a vzácným ambróziovým šafránem z Íránu.
- Největší kopeček zmrzliny vážil 1,365 tun a měl rozměry 1,67 m x 1,88 m. Byl zapsán do Guinnessovy knihy rekordů roku 2014.
- Jedna porce běžné zmrzliny obsahuje méně tuku než tabulka čokolády či dezert.

Autor: Adéla Srbová, E1

Zdroj obrázku: wall.alphacoders.com

Po stopách architektury 1: zříceniny hradu Týřov

Jistě každý z vás už někdy byl na nějakém hradě, či jiném místě s bohatou historií, ale jen málo lidí ví, že i ta

zajímavá místa se mohou mnohdy objevit i na těch nejneobvyklejších místech. Řeč je zde o zřícenině hradu Týřov.

Tento hrad ve stylu francouzského castellu byl vystavěn někdy mezi léty 1230 až 1249 českým králem z rodu Přemyslovců Václavem I. Hrad se hned od začátku stal dominantou krajiny a zároveň důležitým strategickým místem, díky jeho devíti flankovacím (obránným, okrouhlým) věžím s ústřední věží (donjon) měřící skoro 42 m.

Hradní vrch byl rozdělen šíjovým příkopem vytesaným ve skále, rozdělen celkem na 2 části, a to sice na malý a velký hrad. Malý hrad sloužil především jako obranné místo, zatímco velký hrad sloužil pro zbytek potřeb obyvatel hradu. Přední část sloužila především pro služebnictvo, obránce a jako ustájení pro koně.

Ve druhé části se nacházely domy pro velmože a pána hradu. Všechny části hradu byly odděleny zdmi s cimbuřím, do kterých stavitelé osadili brány s padacím mostem.

Hlavní stavební materiál byl především kámen a dřevo, ze kterého byly zhotovené hlavní nosné prvky (zdívo, střechy). Dalším hlavním znamením hradu se staly románské prvky (sdružená a jednoduchá oblouková okna) a i na tehdejší dobu mohutná šířka zdí. Dějiny této pevnosti jsou posety zástavami hradu koruně a jiným šlechticům a nakonec v 16. století úplnému zpusnutí hradu. Na fotce si můžete prohlédnout údajnou podobu hradu jako takového.

Ondřej Sýkora, S2
Zdroj obrázku: darebaček.cz

Promování inženýři, sinus, kosinus, deskriptiva...

Myslela jsem si, že prázdniny ve městě, v paneláku, nejsou nic moc, ale letošní rok mi změnil názor. Když se podívám z oken (upozorňuji, že z 2. patra), mám výhled na zídku, za kterou jsou popelnice. Ano, krásný výhled, ale když to vidíte od malička, ani vám to nepřijde. Ale co je na těch popelnicích tak zajímavého? Na nich nic, ale na té zídce ano.

Jednoho krásného letního dne se totiž rozhodlo, že se zídka dá trochu do hezčí podoby. Nerozumím tomu všemu, co tam dělali, ale shrnu-li to, prostě ji dávali do pořádku. Přijeli takoví dva chlapi, kteří již od začátku měli puštěné rádio v autě na plný pecky. Jediné, co je napadlo, bylo, že dali popelnice před zídku na silnici, resp. tam, kde parkují auta. Dali je daleko od sebe a spojili páskou s červenými a bílými pruhy. A rázem neměla 2 auta kde parkovat.

Jeich styl opravy byl opravdu zajímavý a pozoruhodný. Takových 20 minut byla pro začátek pauza, cigárko, pokec. Pak chvíle práce a opět už delší pauza. Je pravda, že jeden byl o něco více pracovitější, dával si o jednu cigaretu míň a začal pracovat mezitím, co ten druhý ještě kouřil a směle se opíral o popelnici. Vídávala jsem je vždy z okna do tří hodin odpoledne, anebo hned ráno v 7 hodin, když jsem šla do práce. Za každých okolností tam byli a je pravda, že se opravdu „nadřeli“. Jednou jsem je ztratila z dohledu a pak zjistila, že si chodívají sednout k sousednímu baráku před vchod na lavičku, protože tam byl stín. Tak co by ne? Rádio jim vesele hrálo, řidiči zběsile hledali místa na zaparkování.

Co říci na závěr těchto pracantů? Ráda bych podotkla, že tu malou zídku dávali dohromady 7 pracovních dní, takže bylo opravdu na co se dívat. Říkala jsem si, že ti musejí být placení od hodiny, protože jinak by si nevydělali ani na slanou vodu. Ale co, máme opravenou zídku a dokonce už i ta 2 parkovací místa se uvolnila od popelnic! Ale jednu výhodu to přece jen mělo. Ušetřili jsme si pár kroků, když jsme vynášeli smetí.

Autor: Jana Hanzalíková, E4
Autor fotek: Jana Hanzalíková, E4

